

РЕШЕНИЕ

№ 621

гр. София, 28.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 12-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на тридесет и първи март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Атанас Кеманов

Членове: Джулиана Петкова
Надежда Махмудиева

при участието на секретаря Нина Ш. Вьонг Методиева
като разгледа докладваното от Надежда Махмудиева Въззивно гражданско дело № 20211000503852 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК, образувано по въззивна жалба вх. №344222/18.08.2021 г., подадена от Столична община, чрез юрк. Т. С., срещу Решение №265004/26.07.2021 г. по гр.д.№14249/2019 г. на СГС – I ГО – 11 състав, в неговата осъдителна част, с която Столична община е осъдена на осн. чл.49 от ЗЗД да заплати на К.Г. Ч. и на К.Г. Ч., конституирани на мястото на починалия в хода на процеса първоначален ищец Г. А. Ч., сумите от по 19 000 лв., представляващи ½ от дължимото на праводателя им обезщетение за претърпени неимуществени вреди от увреждане на здравето му – счупване и изкълчване на лява раменна става, вследствие на подхлъзване на непочистен сняг и залебен пътен участък на тротоар, находящ се в гр. София, ЖК“Дружба“, до бл.142, на ъгъла на Т-образно кръстовище, образувано от бул.“Кръстьо Пастухов“ и ул.“Иван Арабаджията“, настъпило вследствие на бездействие на служители на ответника, свързано с организиране на поддръжката, в т.ч. и зимно почистване, както и усложнения на съществуващо заболяване захарен диабет, тип II, настъпило в резултат от преживян хроничен стрес от дългия възстановителен период, ведно със законната лихва върху всяка главница, за периода от 18.12.2018 г. до окончателното плащане, както и е осъден ответника да заплати на всеки от двамата ищци, конституирани на мястото на първоначалния ищец, сумата от по 234,75 лв. за разноски, както и в която е осъден ответника да заплати адвокатско възнаграждение на адв.Я.С., и държавна такса по сметка на СГС. Релевирани са оплаквания за недопустимост на решението в обжалваната му част, а при условията на евентуалност – за неговата неправилност, поради неправилно приложение на материалния закон и необоснованост. Поддържа се, че не са налице предпоставките на чл.49 от ЗЗД за ангажиране на отговорността на Столична община за претърпените от първоначалния ищец вреди, тъй като не се доказва да са налице предпоставките на

чл.45 от ЗЗД. При условията на евентуалност се поддържа прекомерност на присъдения размер на обезщетението, който се явява завишен и неотговарящ на критериите за справедливост. Необосновано е приета причинна връзка между настъпилото травматично увреждане на ищеца и настъпили усложнения на съществуващото при ищеца заболяване захарен диабет – по делото няма обективни медицински данни за настъпила промяна на нивото на кръвната захар, и влошаване на кръвно-захарния профил или гликирания хемоглобин на ищеца, които да обосноват такъв извод. Съобразно Допълнителен лист №1 към ЕР №556/22.10.2019 г. полученото травматично увреждане обуславя само 10% трайно намалена работоспособност. Не е направен анализ на конкретно установените обстоятелства, обуславящи размера на обезщетението. Неправилно е прието за недоказано релевираното от ответника възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия, като не е приел предложеното му оперативно лечение на фрактурата с поставяне на остеосинтеза. Поддържа се недопустимост на обжалваното решение в осъдителната му част, а евентуално – ако бъде прието за допустимо, се настоява да бъде отменено изцяло в осъдителната част, като неправилно. При условията на евентуалност се иска да бъде намален размера на присъденото на ищците обезщетение, като прекомерен. Релевира се възражение за прекомерност на претендираните разноски за адвокатско възнаграждение от насрещната страна, и се настоява за намаляването им до минималния размер, поради липса на фактическа и правна сложност на делото. Заявява се претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното производство, както и юрисконсултско възнаграждение в размер на 450 лв. за въззивното производство.

Въззивната жалба е депозирана в срока по чл.259, ал.1 от ГПК, във вр. чл.62, ал.2 от ГПК, от процесуално легитимирана страна с правен интерес в обжалваната част, чрез надлежно упълномощен процесуален представител, същата отговаря на изискванията на чл.260 и чл.261 от ГПК, поради което е процесуално допустима и подлежи на разглеждане.

Препис от въззивната жалба е връчен на насрещните страни, и в срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил Отговор вх.№ 367654/06.12.2021 г., подаден от К.Г. Ч. и К.Г. Ч., чрез адв. Я.С., в който се поддържа становище за неоснователност на въззивната жалба на ответника, и се настоява за оставянето ѝ без уважение. От събраните гласни доказателства се установява, че пострадалият е търпял силни болки и страдания до края на живота си, бил е силно притеснен от продължителното и безрезултатно лечение на увредената лява ръка, което именно е довело и до появата на диабет тип II. В размера на обезщетението следва да се включат не само претърпените вреди, изразяващи се в болки и страдания, но и остатъчните проявления, които са съпътствали първоначалния ищец до неговата смърт. Към момента на ПТП ищецът е бил на 47 години, в добро здравословно състояние, а след падането на непочистения тротоар той не е могъл да възвърне физическата функция на засегнатите части от тялото до смъртта си. Никъде в медицинските документи не е отразен отказ на първоначалния ищец от оперативно лечение. Ето защо, за да е справедливо, обезщетението следва да бъде присъдено в пълния предявен частичен размер.

С въззивната жалба и отговора не са представени нови доказателства и не са направени доказателствени искания, поради което пред въззивната инстанция нови доказателства не са събрани.

Пред въззивната инстанция страните не спорят, че на 18.12.2018 г. около 7:40 ч. сутринта, първоначалният ищец Г. А. Ч., тогава на 47 години, в резултат от

подхлъзване на непочистен от сняг и залебен тротоар в гр. София, в кв. "Дружба", на ъгъла на Т-образно кръстовище, образувано от бул. "Кръстю Пастухов" и ул. "Иван Арабаджията", до блок 142 /от южната му страна/, е загубил равновесие и паднал на тротоара, при което е получил травматично увреждане, изразяващо се в изкълчване на лявата раменна става със счупване големия туберкул на лявата раменна кост – не се спори по факта на настъпване на злополуката, мястото на настъпването на злополуката, факта на наличие на обледяване и заснежаване на тротоарната площ към момента на злополуката, факта на пряка причинна връзка между обледяването на тротоарната площ и падането на пострадалия от една страна /чрез подхлъзване/, и от друга страна - между падането и настъпилото травматично увреждане на лявата раменна става, както и по вида и характера на травматичното увреждане /тези обстоятелства са установени и с гласни доказателства на св. С. –очевидец на злополуката/. Спори се по наличието на противоправно деяние /действие или бездействие/ на служители на ответника, което да е в причинна връзка с настъпилото увреждане, поддържа се релевираното възражение за липса на виновно поведение на служители на ответника, спорен е обемът на претърпените от ищеца увреждания на здравето, които са настъпили в причинна връзка с процесната злополука, и респективно – обемът на търпените от ищеца болки и страдания, подлежащи на обезщетение. Спорен и размерът на справедливото обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди, както и наличието на принос на ищеца за настъпване на вредите, чрез отказ от оперативно лечение на претърпяното травматично увреждане.

С отговора на исковата молба ответникът е релевира възражение за недопустимост на предявения иск, което се поддържа и пред въззивната инстанция, основано на поддържана от жалбоподателя субсидиарност на отговорността, основана на общата разпоредба на чл.49 от ЗЗД, спрямо отговорността на работодателя по чл.200, ал.1 от КТ. Предвид служебното задължение на съда да следи за допустимостта на производството, съдът намира, че искът е предявен от процесуално активно легитимирано лице – лично претърпяло неимуществените вреди, чието обезщетяване се търси. В исковата молба се сочи, че вредите са претърпени при падане на тротоар на улица в урбанизирана територия, чиято поддръжка е вменена в отговорност на съответната община, съгласно чл.29 от Закона за пътищата, чл.30, ал.4 от ЗП /за тротоарите на републиканските пътища в границите на урбанизираните територии/, и съгласно чл.31 от ЗП /за тротоарите, като задължителна част от пътната инфраструктура на общинските пътища в границите на населените места с население над 30 000 души, съгласно чл.80, ал.3 от ЗУТ/. Ето защо, Столична община е процесуално легитимиран ответник по предявения иск с правно основание чл.49 от ЗЗД. Евентуалното наличие на други правни субекти, чиято отговорност за същите вреди би могла да бъде ангажирана друго правно основание /на договорно основание – от изпълнителя на възложена от СО обществена поръчка за почистването на участъка от общинската пътна инфраструктура, на който е настъпила злополуката, или на основание чл.200, ал.1 от КТ – от работодателя на ищеца - с оглед данните, че злополуката е настъпила по време и по повод на изпълнение на служебните задължения на ищеца, или на основание чл.45 от ЗЗД – от прекия причинител на увреждането, или на застраховател по договор за застраховка/, не изключват процесуалната легитимация на ответника, а имат отношение към основателността на предявения иск. Субсидиарност на отговорността по чл.49 от ЗЗД по отношение на отговорността на работодателя по чл.200, ал.1 от ЗЗД е налице само в случая, при който субекта на отговорността и на двете основания е едно и също лице /съгласно т.3 от Тълкувателно решение № 45 от 19.04.1990 г. по гр. д. № 33/1989 г., ОСГК,

пострадалият работник при условията на чл. 200 от КТ не може да търси от предприятието обезщетение за претърпените от него вреди на основание чл. 49 от ЗЗД/. В конкретния случай, от приложените към исковата молба болнични листове се установява, че ищецът е бил назначен на длъжност „инспектор“ в 08 РУ – СДВР, следователно същият е държавен служител от структурата на МВР, и субект на отговорността по чл.200, ал.1 от КТ не е ответната Столична община. Ето защо, предявеният иск срещу ответника Столична община с правно основание чл.49 от ЗЗД е допустим.

По спорните между страните обстоятелства във връзка с основателността на иска, съдът намира следното:

От приетото по делото писмено доказателство – Договор между Столична община и Консорциум „Титан София Изток 1“ ДЗЗД с рег.№СО15-РД-55-184/06.04.2015 г. /на л.49 -69 от делото на СГС/ и Оперативен план към него за зимния период на 2019 г. /на л.70-72/ се установява, че ответната СО чрез проведена процедура за възлагане на обществена поръчка, е възложила на трето лице – дружество, регистрирано по ЗЗД – Консорциум „Титан София Изток 1“, поддържането на определени участъци от бул.“Кръстю Пастухов“ и ул.“Иван Арабаджията“ /посочени в раздел II, на позиции 4.,17.,18.,21. от приложения оперативен план, на л.72/, като се твърди, че същите включват и участъка, на който е настъпила злополуката. Дори да се приеме, че мястото на злополуката е включено в обхвата на възложената обществена поръчка, наличието на основание за ангажиране на договорната отговорност на изпълнителя Консорциум „Титан София Изток 1“ за неизпълнение или лошо изпълнение на възложените му по договора задължения, не изключва отговорността на възложителя Столична община. Отговорността по чл.49 от ЗЗД е за чужди виновни противоправни действия. Тя има гаранционно-обезпечителен характер, и не произтича от вината на лицето, което е възложило работата, поради което и възражението за невиновност, и полагане на дължимата грижа от страна на ответника, е ирелевантно /в т.см. Решение №141/08.01.2021 г. по гр.д.№3052/2019 г. на ВКС – 4-то гр.отд./.

От приетата по делото съдебно-медицинска експертиза вх.№276658/21.10.2020 г. /изготвена по писмени данни след смъртта на ищеца на 18.06.2020 г./ се установява, че в пряка причинна връзка с настъпилата на 18.12.2018 г. злополука първоначалният ищец Г. А. Ч. е получил счупване с изкълчване на лявата раменна става. Увреждането му е причинило трайно затруднение на движенията на левия горен крайник за срок повече от 30 дни. Проведено е консервативно лечение, изразяващо се в наместване на изкълчването и поставяне на обездвижваща ортеза на лявата раменна става за срок от 45 дни. След свалянето на имобилизацията ищецът е провеждал амбулаторно и санаториално курсове рехабилитация. Възстановителният период е продължил 299 дни, през които пострадалият е бил неработоспособен, и е ползвал отпуск по болест. След приключване на възстановителния период при ищеца е останало трайно ограничен обем на движенията на лявата раменна става при повдигане на ръката настрани и напред, въз основа на което му е определена с решение на ТЕЛК трайно намалена трудоспособност за срок от две години. По делото няма данни за настъпили усложнения през периода на лечение. При изслушването на вещото лице в съдебно заседание същото уточнява, че в приложеното по делото решение на ТЕЛК са определени 10% ограничение на трудоспособността в резултат от травматичното увреждане на лявата раменна става, поради остатъчно ограничение в движенията на раменната става. Такова ограничение на движението е възможно да остане и при

правилно проведено лечение. В случая лечението е било проведено правилно. При такъв тип травми не може да се каже предварително кой тип лечение ще даде подобри резултати. Изборът дали да бъде проведено оперативно лечение с поставяне на планка е на пациента. Наличието на диабет предопределя консервативно лечение, тъй като едно от основните усложнения при оперативно лечение при болни от диабет е оперативните рани да не се затварят, и от това да произтекат допълнителни усложнения. При извършеното лечение в „Пирогов“ в медицинската документация не са отразени придружаващи заболявания.

Съдът кредитира така приетото заключение, като го намира за компетентно изготвено, подробно и обосновано, и кореспондиращо на приетите по делото писмени доказателства – медицински документи: Фиш за спешна медицинска помощ №134297/18.12.2018 г. /на л.11/; Епикриза от ИЗ№46937/18.12.2018 г. от УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“ЕАД, 2-ра Клиника по ортопедия и травматология /на л.12/; Епикриза от ИЗ№297, КП 256, издадена от СПР“Национален комплекс“ЕАД – филиал Момин проход, за хоспитализация на ищеца в периода от 07.02.2019 г. до 14.02.2019 г. /на л.13/; Направление за хоспитализация /лечение по амбулаторни процедури от 06.02.2019 г. от АЕППИМП „Д-р Петър Беков“ООД /на л.14/, Лист за преглед на пациент в СО №202583/16.01.2019 г. /на л.15/; Амбулаторен лист №0002010/06.02.2019 г./на л.16/; Медицинска карта с амб.№1408/14.08.2019 г., издадена от МИ – МВР, отделение по Физиотерапия /на л.17/; Експертно решение №0413 126/09.08.2019 г. /л.18/; Експертно решение №0556 170/22.10.2019 г. на ТЕЛК – Общи заболявания към МИ-МВР /на л.19/; Болнични листове – 11 бр. /л.20-л.30/; Копие на лична амбулаторна карта – 7 стр. /л.31-л.37/.

По делото е приета и СМЕ с вх.№329866/21.06.2021 г. /на л.110-113/ се установява, че заболяване от диабет е било диагностицирано при Г. А. Ч. вероятно още през 2017 г. /преди злополуката/, който извод се обосновава от вписването в ЕР на ТЕЛК №0556 170/22.10.2019 г. на давност на заболяването от около две години. Въпреки това е възможно същият да е бил на диетолечение, и да не е възприемал заболяването като активно, поради което не го е съобщавал на медицинските екипи, като съпътстващо заболяване. В приложените медицински документи няма данни за стойностите на кръвната захар на ищеца към момента на злополуката, тъй като такива кръвни изследвания не са били направени, а също така не е представена рецептурна книжка, от която да се направи извод откога е започнало медикаментозното лечение на захарния диабет. По принцип когато стресът е продължителен, се развива трайно висока кръвна захар, което води до развитието на инсулинова резистентност, панкреасно изчерпване, и до захарен диабет. От тази теоретична постановка може да бъде обоснован извод, че претърпеният от ищеца хроничен стрес от травмата и последващото продължително възстановяване и временна нетрудоспособност, е възможно да са довели до влошаване на съществуващия дотогава захарен диабет. Като стресови фактори може също да са оказали влияние характера на работата на пострадалия като полицейски инспектор, но поради липса на медицински документи, не може да се направи извод как се е развило това заболяване при пострадалия.

Съдът кредитира заключението и на тази експертиза, като намира, че същото кореспондира на приложеното ЕР на ТЕЛК №0556 170/22.10.2019 г. Вещото лице е дало принципен отговор на поставения въпрос към експертизата, поради липса на приобщена по делото медицинска документация за развитието на заболяването на ищеца от захарен диабет.

От събраните по делото гласни доказателства на св. В. Т. /майка на ищите,

конституирани по делото като наследници на първоначалния ищец/, се установява, че в деня на злополуката Г. Ч. се прибрал в дома си превързан, с жълт цвят на лицето, споделил, че много го боли, тъй като е счупил и изкълчил рамото си. Казали му, че е необходима операция, но тъй като семейството не разполагало с необходимите средства за нея, не го оперирали. Ходил впоследствие на раздвижване за една седмица – колкото се заплащало от здравната каса. Скоро след това – около 3-4 месеца след злополуката - се развил тежък диабет. Преди злополуката на свидетелката не било известно Г. Ч. да е бил болен от диабет, а ходил на контролни прегледи само във връзка с хипертонията. Г. Ч. бил около 10-11 месеца в отпуск по болест. Тъй като изпитвал силни болки, членовете на семейството изцяло били поели домашните му задължения и го подпомагали в самообслужването. В резултат от диабета периодично започнало да му прилошава, налагало се да легне и да пие лекарства. През първите 5-6 месеца било много тежко за него, наложило да наместват ръката втори път един месец по-късно, тъй като първия път наместването не било сполучливо.

Съдът преценява показанията на тази свидетелка при условията на чл.172 от ГПК, като отчита близката ѝ родствена връзка с ищите, обуславяща интерес от изхода на делото в тяхна полза. Въпреки това, съдът намира показанията ѝ за последователни и логични, основани на личните ѝ впечатления от ежедневни контакти с пострадалия през целия възстановителен период, отразяващи обективизираното състояние на пострадалия преди и след злополуката, и кореспондиращи на приложените по делото медицински документи и експертизи, поради което ги кредитира.

При така събраните по делото доказателства, съдът намира за установено от фактическа страна, че пострадалият Г. Ч. в пряка причинна връзка с процесната злополука на 18.12.2018 г. е получил травматично увреждане, изразяващо се в счупване с изкълчване на лявата раменна става, което му е причинило трайно затруднение на движенията на левия горен крайник за срок от около 300 дни, през който период той е бил напълно неработоспособен. Проведено е консервативно лечение, изразяващо се в наместване на изкълчването и поставяне на обездвижваща ортеза на лявата раменна става за срок от 45 дни, след което проведена амбулаторна и санаториална рехабилитация. Възстановителният период е продължил около 10 месеца, но не е настъпило пълно възстановяване - останал е трайно ограничен обем на движенията на лявата раменна става при повдигане на ръката настрани и напред, въз основа на което му е определена с решение на ТЕЛК трайно намалена трудоспособност в размер на 10% за срок от две години. Поради смъртта на първоначалния ищец преди изтичането на този срок - на 18.06.2020 г., до смъртта си той е бил с намалена трудоспособност, и не се е възстановил напълно. При настъпване на увреждането ищецът е претърпял болки с много голяма интензивност, като през първите 4-5 месеца от възстановителния период болките са продължили да бъдат с голяма интензивност, и са продължили до края на възстановителния период. През целия възстановителен период ищецът се е нуждал от чужда помощ при самообслужването, и не е можел да изпълнява домашните си задължения. Съдът взема предвид, че към момента на настъпване на злополуката ищецът е бил все още в активна трудоспособна възраст, и е упражнявал трудова дейност в системата на МВР, като полицейски инспектор, като длъжността му е била със завишени изисквания относно физическото му здраве, и в резултат от увреждането му се е наложило да бъде трудоустроен. Съдът намира за установено от фактическа страна, че увреждането е настъпило на фона на съществуващо при ищеца заболяване от захарен диабет – тип 2, което по естеството си се влияе неблагоприятно от завишаване на стресовите нива,

поради което изпитваните от ищеца болки и страдания по своя интензитет и продължителност са били утежнени, спрямо обичайните страдания от травматично увреждане от подобен тип.

Съдът намира обаче да не се установява по несъмнен начин да е налице влошаване на самото съществуващо към момента на злополуката хронично заболяване захарен диабет - тип 2, доколкото не са налице събрани по делото доказателства – медицинска документация за осъществени прегледи и изследвания, при лежаща върху ищците доказателствена тежест, от които да може да се установи какво е било състоянието на това заболяване на ищеца непосредствено преди настъпването на злополуката, както и как се е развило заболяването след настъпване на злополуката, за да бъде обоснован несъмнен извод за влошаване на състоянието на заболяването, както и за наличие на причинна връзка между влошаването на това хронично страдание и претърпяната злополука.

Не се твърди и не се установява по делото смъртта на първоначалния ищец, настъпила година и половина по-късно /на 18.06.2020 г./ да е в причинна връзка с травматичното увреждане.

При така установените по делото продължителни и интензивни болки и страдания, нуждата от чужда помощ, загубата на трудоспособност за продължителен период от време, и трайни неблагоприятни остатъчни последици, претърпени от ищеца в пряка причинна връзка с настъпилото травматично увреждане на 18.12.2018 г., и въпреки неприемането на фактическите изводи на първостепенния съд за наличие на влошаване на заболяването захарен диабет, и то в причинна връзка именно със процесната злополука, съдът намира, че определеното от първостепенния съд обезщетение за неимуществени вреди в размер на 38 000 лв., е справедливо по смисъла на чл.52 от ЗЗД, съобразно формулираните критерии с ППВС №4/1968 г., съобразено е с икономическата конюнктура в страната към момента на увреждането, и съдебната практика по сходни случаи.

Съдът намира, че не се установява да е налице принос на пострадалия за настъпване на вредоносния резултат, чрез отказ от предложеното му оперативно лечение. Въпреки че в наличните по делото медицински документи такъв отказ не е отразен, за него се съдържат твърдения от самия ищец в исковата молба, а също така в тази връзка са налице гласни доказателства в показанията на св. Т., от които се установява, че на пострадалия е било предложено оперативно лечение с поставяне на остеосинтезна плака, но поради липса на средства да заплати импланта, той не е приел този вид лечение. Въпреки това, съдът намира, че не се установява да е налице причинна връзка между така установеният отказ на пострадалия да приеме оперативното лечение, и претърпените от него неимуществени вреди през възстановителния период. От заключението на първоначалната СМЕ се установява, че проведеното консервативно лечение е било проведено правилно и уместно, и че не би могло предварително да се каже със сигурност кой вид лечение би бил по-подходящ при такава фрактура. Наред с това от същото заключение се установява, че при наличие на заболяване захарен диабет – тип 2, каквото се установява, че при пострадалия вече е било налице към момента на увреждането, оперативното лечение не е препоръчително, и макар това заболяване да не е било отразено в медицинската документация, то би увеличило рисковете за пациента за усложнения от незарастване на оперативните рани. Също така, упражняването на правото на избор на вида на лечението, предоставено на пациента в този случай /т.е. оперативното лечение не е било наложително от медицинска гледна точка, с оглед вида на увреждането/, не може

да бъде сметено за принос на пациента за настъпилите в резултат на лечението неимуществени вреди. По тези съображения съдът намира, че не се установява да е налице принос на пострадалия за настъпване на вредоносния резултат, чрез неприемане на предложеното му оперативно лечение.

Въпреки че по делото се установява, че наред с ответника, за претърпените от ищеца вреди са били налице и други лица, чиято отговорност за същите вреди би могла да бъде ангажирана на други основания, по делото не се твърди и не се установява първоначалния ищец, или конституираните на негово място негови наследници по закон, да са били обезщетени изцяло или частично. Ето защо, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищите, в качеството на законни наследници на първоначалния ищец, съобразно наследствените им квоти /по $\frac{1}{2}$ за всеки от тях/, дължимото обезщетение за неимуществени вреди в пълния му размер от 38 000 лв., ведно със законната лихва върху тази сума, за периода от датата на увреждането, до окончателното плащане.

Като е достигнал до същите правни и фактически изводи, първостепенния съд е постановил правилно и законосъобразно решение, което следва изцяло да се потвърди.

При този изход от спора, на въззиваемите следва да бъдат присъдени разноските за въззивната инстанция. Същите са претендирали със списък по чл.80 от ГПК присъждане на адвокатско възнаграждение в полза на процесуалния им представител по реда на чл.38, ал.2 от ЗАдв., с начислен ДДС. При обжалваем интерес пред въззивната инстанция в размер на 38 000 лв., минималното адвокатско възнаграждение, изчислено по реда на чл.7, ал.2, т.4 от Наредба №1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, се изчислява в размер на 1670 лв., а с начислен ДДС – в размер на 2004 лв., която сума въззивника Столична община следва да бъде осъден на осн. чл.78, ал.3 от ГПК във вр. чл.38, ал.2 от ЗАдв. да заплати на адвокат Я.С.. Въззивникът е релевирал възражение за прекомерност на претендираните разноски за адвокатско възнаграждение, което е неоснователно, доколкото се иска присъждане на адвокатско възнаграждение в размерите, определени като минимални, съобразно посочената наредба.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №265004 от 26.07.2021 г., постановено по гр.д. №14249 по описа за 2019 г. на Софийски градски съд – I ГО – 11 състав, В ОБЖАЛВАНАТА МУ ЧАСТ.

ОСЪЖДА Столична община, с адрес: гр. София, ул.“Московска“ №33, на основание чл.78, ал.3 от ГПК във връзка с чл.38, ал.2 от ЗАдв., да заплати на адвокат Я.В. С., с ЕГН *****, със служебен адрес: гр. София, ж.к.“Дружба 2“, бл.228, вх.А, ап.60, сумата от 2004 лв. /две хиляди и четири лева/, представляваща адвокатско възнаграждение с начислен ДДС за процесуално представителство на К.Г. Ч., с ЕГН *****, и К.Г. Ч., с ЕГН*****, в производството пред въззивната инстанция.

Решението подлежи на касационно обжалване на осн. чл.280, ал.3, т.1 от ГПК, в едномесечен срок от връчването му на страните, с касационна жалба пред Върховния касационен съд, при наличието на предпоставките на чл.280, ал.1 и ал.2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____